

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Κατόπι δλων αυτών ο "Ορτις με παρακάλεσε να φύγω για το Παταΐο, γὰ νὰ πάω μοιικές επιστολές του από τόν καθηγητήν κ. Κ... Δὲν τοῦ ἀρνήθηκα. Ἐρρυγα ἀμέσως...

Ἡ παρακάτω ἐπιστολή εἶνε συνέχεια ἐκείνης ποῦγραψε ὁ "Ορτις γιὰ μένα τὸ πρῶτ :

Ἀγαπητέ μου Λορέντζε...

Ἡ τελευταία ἐνοχλήσις πού θά ὑποστής ἐκ μέρους μου εἶνε τὸ νὰ ἐτοιμάσῃς τὰ τῆς κηδείας μου ! Μὴ ταράξῃσαι... Ἦθελα νὰ ἀναθέσω τὴν ἐργασία αὐτὴ στὸν ἐδῶ ἐφημέριο, μὰ τὴν τελευταία στιγμή σκέφθηκα διαφορετικὰ.

Φρόντισε λοιπὸν γιὰ τὰ τῆς κηδείας μου, εἶνε ἡ τελευταία παρακλήσις πού σοῦ κάμνω αὐτῆ. Φρόντισε νὰ ταφῶ, ὅπως βροθῶ μετὰ τὸν θάνατό μου, σὲ μέρος ἐρημικόν, νύχτα, χωρὶς καμιὰ πομπή, χωρὶς κανένα ἐπιτόμβιο, κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα τοῦ λόφου τῆς ἐκκλησίας.

Τὴν εἰκόνα τῆς Θερεσίας νὰ τὴν θάψετε μαζί μὲ τὸ πτώμα μου. 23 Μαρτίου 1799

Ὁ φίλος σου Ἰακώβος "Ορτις

"Υγίαινε... Ὑγίαινε... Δέξου τὴν ψυχὴ μου !..,

Μετὰ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν φαίνεται πὼς ὁ Ἰακώβος βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Πλήρης ἡσυχία ἐπεκρατήσῃ στὸ δωμάτιό του. Ἐξαφρα ὅμως ὁ ὑπηρέτης πού κοιμόταν σὸ πλάγιό τοῦ Ἰακώβου δωμάτιο, ἄκουσε βογγητά... Στὴν ἀρχὴ νομίζοντας πὼς κάποιος τοῦ φώναζε, ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ κῆταξε ἔξω. Μὰ τίποτα ! Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινὴ καὶ ἀπόλυτη σιωπὴ βασιλεῖε. Ὁ ὑπηρέτης ξανακοιμήθηκε χωρὶς νὰ βάλῃ κανένα κακὸ σὸ τοῦ του.

Τὸ πρῶτο ὅμως τοῦ κάκου χτύπησε τὴ πόρτα τοῦ κυρίου του γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσῃ. Κανείς δὲν ἀποκρινότανε καὶ ὁ Μιχαὴλ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀνοίξῃ διὰ τῆς βίας... Ἐἶνε ἀδύνατο νὰ περιγραφῇ τὸ θέαμα πού εἶδε ὁ δυστυχὴς ὑπηρέτης, ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, στὰ μάτια του. Μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα, στὸ ἀμυδρὸ φῶς ἐνὸς λυγναρίου, πού κρατοῦσε στὰ χεῖρια του, εἶδε τὸν Ἰακώβο νὰ πλῆῃ σὸ αἶμα του, πεσμένος πάνω σ' ἓνα καναπέ...

Ὁ ὑπηρέτης ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ κυρίου Τ... καὶ κλαίοντας διηγήθηκε τὸ φορικτὸ γεγονός στὴ Θερεσία, τὴν ὁποίαν ἀπάντησε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

Ὁ κύριος Τ... ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Ἰακώβου, ἐλπίζοντας ἀκόμα, ὅτι θά ἔσωζε τὴ ζωὴ τοῦ φίλου μας... Ἀτυχῶς ὅμως ὅλα εἶχαν τελειώσει καὶ δὲν ἔπαρξε πὰ καμμὶ ἐλπίδα σωτηρίας. Ὁ Ἰακώβος εἶχε μῆξει τὸ μαχαίρι τοῦ βαθὰ στὸν ἀριστερὸ μαστό του καὶ εἶχε πέσει κάτω σὸ πάτωμα τῆς κἀμαράς του. Ὁ κύριος Τ... προσπάθησε νὰ τὸν σηκώσῃ λιγάκι, μὰ ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ὁ "Ορτις ἄπλωσε λίγο τὸ χέρι του, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα, ἀνοίξε μιά στιγμὴ τὰ μάτια του, τὰ κάρφωσε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ χωρὶς νὰ πῆ καμμὶ λέξη, ἐξέπνευσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα τῆς Θερεσίας...

Ἐγὼ μόλις ἔφθασα στὸ Παταΐο ἔτρεξα ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου, γιὰ νὰ μάθω τί συμβαίνει. Τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησή μου, ἀνέβηκα γρήγορα τὶς σκάλες καὶ μπῆκα μέσα. Ὁ πρῶτος ἀνθρώπος πού συνήντησα μπροστὰ μου ἦταν ὁ πατέρας τῆς Θερεσίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔμαθα ὅλα τὰ διατρέξαντα...

Θεέ μου ! πῶς μπόρεσα νὰ κρατηθῶ δταν βροθῆκα μπροστὰ σὸ πτώμα τοῦ ἀγαπημένου μου φίλου. Ἐσκυθα ἐπάνω του καὶ τὸν φίλησα σὸ παγωμένο μετωπὸ του... Ἀπὸ ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ οὔτε θυμᾶμαι τί ἀπόγινε... Ἐμεῖνα ἀναίσθητος καὶ μόνο δταν τὸ ἄλλο πρῶτ ἀνηλθα, ἀκολούθησα τὴν κηδεία τοῦ ἀγαπημένου μου φίλου, ἔως τὴν τελευταία του καταικία !.. Τὸν ἔθαψαν κοντὰ στὰ πεῦκα

τοῦ δίσου, ἐκεῖ πού ἄλλοτε εἶχε περάσει τίς γλυκύτερες στιγμὲς τῆς ζωῆς του...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ..

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τὸ πλέον αἰσθηματικόν, τὸ σπαρακτικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τῶν μυθιστορημάτων.

Πρὸ τῶν 11 μ. μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Ἰακώβος βγήκε πάλιν ἔξω, πῆγε στὸς πρόποδας τοῦ ὄρους, διὰ μίλια μακριὰ ἀπ' τὸ σπίτι του, χτύπησε τὴν πόρτα ἐνὸς χωρικοῦ καὶ τοῦ ζήτησε νερό.

Γύρισε σὸ σπίτι του τὰ μεσάνυχτα, μπῆκε στὸ δωμάτιό του ἔπῃρε τὸ γράμμα ποῦχε γράψῃ γιὰ μένα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ἐπηρέτῃ γιὰ νὰ μοῦ τὸ δόσῃ.

Τὸσορῖζε σιγῆρόνως τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε :

— Ὑγίαινε Μιχαὴλ ! Ἀγάπα με !..

Ξαναμῆκε ὕστερα στὸ δωμάτιό του, σὺρτωσε ἀπὸ μέσα καὶ συνέχισε τὸ γράμμα του στὴν Θερεσία :

"Ὁρα 1, μεσάνυχτα

Θερεσία.

Ἐπεσιέφθην σήμερα ὅλα τὰ γνωστὰ κ' ἀγαπημένα μου μέρη, τὸ βουνὸ καὶ τὴν λίμνη. Ἀποχωρήθησα γιὰ τελευταία φορὰ τὰ δάσι, τοὺς κάμπους, τὸν γαλανὸ οὐρανὸ, τὸ ποτάμι. Πόσες φορὲς δὲν στάθηκα μελαγχολικὸς στὶς ὄχθες του, πόσες φορὲς δὲν ἔρριξα λουλούδια στὰ νερά του, ψιθυρίζοντας τὸ ὄνομά σου... Ἦταν Μαΐος δταν σὲ πρωτογνώρισα, ἡμέρα Πέμπτη... Ἀπὸ τότε δὲν σ' ἐλησμόνησα στιγμή. Σ' ἀγάπησα θερμὰ καὶ σ' ἀγαπῶ ἀκόμη, ὅπως κανεὶς δὲν ἀγάπητε ὡς σήμερα.

Βρίσκομαι αὐτῇ τῇ στιγμῇ μὲ τὸ ἓνα πόδι στὸν τάφο καὶ ὅμως ὁ νοῦς μου δὲν φεύγει ἀπὸ σένα οὔτε στιγμή... Σὲ λίγο... Σὲ λίγο θά φύγω ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον... Τὰ πένια εἶνε ἔτοιμα...

Ἡ νύχτα ἔχει προχωρήσει ἀρκετὰ.

Ὑγίαινε...

Σὲ λίγο θά κ' ἀξ' χωρὶση τὸ μηδέν, ὁ θάνατος, ἡ αἰωνιότης !

Τι νὰ τὴν κίωω τὴν ζωὴν αὐτὴν, χωρὶς νὰ σὲ βλέπω ;

Ἀποθνήσκω ἡσυχος, πάντοτε δικός σου... Συγχώρησέ με Θερεσία.

Παραγορηθῆσαι καὶ ζῆσε γιὰ κείνους πού σὲ ἀγαποῦν...

Ἄν κανεὶς σὲ κατηγορήσῃ γιὰ τὸν θάνατόν μου ἀποστῶμασέ τον λέγοντάς ; του ὅτι ἀπέθανα μὲ τὰ λόγια αὐτὰ στὰ χεῖρά : — «Η ΘΗΡΕΣΙΑ ΕΙΝΕ ΑΘΩΑ» !

